

Arrest

nr. 105 179 van 18 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX loco advocaat D. GEENS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 mei 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 15 mei 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 september 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 november 2012.

1.3. Op 11 januari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en 36 jaar oud te zijn. U bent een soennitische Pashtoun afkomstig uit het dorp Lodam, gelegen in het district Watapur van de provincie Kunar. U bent gehuwd en hebt 8 kinderen. Vier à vijf maanden voor uw eerste vertrek uit Afghanistan begon u met een recyclagewinkel van oud ijzer en metaal. Op een dag kwam een onbekende persoon naar uw winkel. U kocht van hem oud ijzer. Hij had nog iets anders bij dat hij niet wilde verkopen, maar vroeg of hij dat bij u kon achterlaten. Later zou hij dit komen ophalen. U ging akkoord en tien tot vijftien dagen later werd u door hem opgebeld met de vraag of hij zijn spullen kon komen halen. De volgende ochtend kwam hij naar uw winkel. Onderweg naar uw winkel werd hij echter door de autoriteiten tegengehouden. Ze vonden explosieven bij hem en hij werd opgepakt door de politie en ondervraagd. Hij vertelde de politie toen dat u zijn zakenpartner was en wees uw winkel aan. Hij zei dat daar nog spullen lagen. De politie is met hem naar uw winkel gegaan en heeft uw winkel opengebroken. U was niet aanwezig. De winkeliers uit de buurt hebben toen bij de politie geïnformeerd wat er aan de hand was. Zij hebben u toen opgebeld om u te waarschuwen dat bij uw klant en in uw winkel explosieven gevonden waren en dat uw klant u als zijn zakenpartner had aangeduid. U bent daarna niet meer naar uw winkel gegaan. U verklaart ook dat de man die opgepakt werd banden had met de taliban. Enige tijd later, u was toen niet thuis, kwamen mensen van de regering bij u thuis langs met het verzoek dat u zich bij hen moest melden, omdat zij iemand hadden opgepakt die in het bezit was van explosieven en u daar iets mee te maken had. U bent zich niet gaan melden bij de autoriteiten en verstopte zich thuis, bij vrienden of in de bergen. De politie is ongeveer drie tot vijf keer naar u komen informeren. Na twee maanden kreeg u een brief van de taliban. In de brief stond te lezen dat u iemand van hen had uitgeleverd/ verklikt aan de regering en dat u er voor diende te zorgen dat hij vrijkwam. Zo niet zouden zij u vermoorden. U besliste toen het land te verlaten. U verliet Afghanistan voor het eerst in 1388 (21 maart 2009 tot 20 maart 2010) volgens de westerse kalender). Via Iran, Turkije, Griekenland en Macedonië reisde u naar Hongarije. Daar vroeg u asiel aan op 16 februari 2010. Uw asielaanvraag werd echter door Hongarije afgewezen. U reisde daarop verder naar Oostenrijk. Daar vroeg u asiel aan op 1 maart 2010. Ook daar werd uw asielaanvraag afgewezen. U keerde daarop terug naar Hongarije en vroeg er op 6 mei 2010 opnieuw asiel aan. Ook deze asielaanvraag werd afgewezen. U bent daarna naar Frankrijk gereisd en wilde daar asiel aanvragen. Omwille van de slechte omstandigheden waarin vluchtelingen daar leven besliste u echter om vrijwillig terug te keren naar Afghanistan. Op 4 januari 2012 vloog u vanuit Parijs via Turkije naar Afghanistan. Na uw aankomst op 5 januari 2012 in Kabul reisde u onmiddellijk door naar uw familie in Lodam. U verstopte zich daar in uw huis. Na twee maanden kon u dit niet langer volhouden en ging u toch naar buiten. U werd toen door de dorpingen gezien. U kreeg telefoon van een vriend die meldde dat de mensen wisten dat u terug was en dat u uw familie niet in gevaar mocht brengen. Enige tijd later ging u naar het toilet, dat wat verder van uw huis aan een berg gelegen was. Op dat moment kwamen de taliban naar uw huis. U zag vanop de berg wat er gebeurde. Ze vroegen uw moeder naar u en zeiden dat ze wisten dat u terug was en doorzochten het huis. Uiteindelijk gingen zij weg en ging u terug naar huis. Uw moeder wilde niet langer dat u bleef. U verstopte zich toen ongeveer één maand in de bergen tot u uw reis naar het buitenland geregeld had. U verliet Afghanistan omwille van dezelfde problemen een tweede keer in 1391 (21 maart 2012 tot 20 maart 2013). Via Pakistan, Iran, Turkije en Griekenland reisde u naar België waar u na een reis van ongeveer één maand aankwam op 13 mei 2012 en er op 15 mei 2012 asiel aanvraag. Na uw aankomst in België had u nog contact met uw familie. Van hem vernam u dat uw oudste zoon na uw vertrek ontvoerd werd door de taliban. Hij is nog steeds spoorloos.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) en die van uw vader voor, een partijlidkaart van "Hezb-i-Islami" van uw vader en een dreigbrief van de taliban. Tot slot legt u nog diverse documenten voor ter staving van uw vrijwillige terugkeer vanuit Frankrijk naar Afghanistan, zoals een boarding pass, een elektronisch ticket, een plan van het station van Parijs, een document omtrent uw terugkeer, een document van de Afghaanse ambassade, twee documenten van OFII (Office Français de l'Immigration et de l'Intégration) en een brief van l'Armée du Salut, inclusief de enveloppe waarin alles werd opgestuurd.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Er moet worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen uw problemen met de taliban en de overheid in Kunar, waardoor u tot twee maal toe besliste Afghanistan te verlaten, niet aannemelijk hebt gemaakt.

Ten eerste verklaart u dat een klant u vroeg of hij enkele spullen bij u kon achterlaten. Hij zou deze later komen ophalen. U ging hiermee akkoord (CGVS, p. 12-13). Uw kennis over deze persoon is

echter onbestaande. Zo kent u de naam niet van deze persoon, en weet u helemaal niets over zijn familie of afkomst. U weet enkel dat hij Pashtou sprak (CGVS, p. 12, 15). Het is echter niet geloofwaardig dat iemand zijn telefoonnummer zou geven aan een volledig onbekende en zijn spullen in bewaring zou genomen hebben zonder op zijn minst de naam van deze persoon te kennen (CGVS, p. 12-13). Daarbij, door deze persoon zou u ook problemen gekregen hebben met de overheid en de taliban. Hij heeft u immers vernoemd als zijn zakenpartner toen hij door de politie met explosieven gearresteerd werd (CGVS, p. 12-13). U bent echter niet op de hoogte van wat er met de man gebeurde na zijn arrestatie (CGVS, p. 16). Dat u dan ook na deze gebeurtenissen niets over die persoon bent te weten gekomen, eventueel door bij anderen naar hem te informeren, is niet geloofwaardig. Waarom deze persoon trouwens uw naam en winkel noemde nadat hij door de autoriteiten betrappt werd met verboden explosieven is uit uw verklaringen helemaal niet duidelijk. Indien wordt aangenomen dat er in de zak die hij bij u achterliet ook verboden spullen zaten, en hij misschien door uw naam te noemen hoopte dat u als hoofddader zou worden aanzien, kan men zich de vraag stellen waarom iemand die connecties heeft bij de taliban een volslagen onbekende als u zou vertrouwen met dergelijke spullen. Het in bewaring geven van dergelijk gevoelig materiaal bij een onbekende en mogelijk onbetrouwbaar persoon houdt immers grote risico's in en men kan veronderstellen dat de taliban hiervoor beroep zullen doen op voor hen betrouwbare personen. Er moet worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat u niet eens weet wat er in de zak zat die u bewaarde voor uw klant (CGVS, p. 13). Echter heeft de politie deze spullen in uw winkel in beslag genomen, en gezien het feit dat de autoriteiten u nog zochten zou men toch verwachten dat u een idee zou hebben van wat er precies in uw winkel gevonden was. Verder verklaart u ook niet meer te weten waar of bij wie u precies was toen de politie bij u thuis langskwam. U weet enkel dat u niet thuis was (CGVS, p. 15). Het is bevreemdend dat u zich niet meer zou herinneren waar u was. Immers, een bezoek van de politie bij u thuis is een dermate ingrijpende en belangrijke gebeurtenis waardoor men mag verwachten dat men nog zou weten waar men zich op dat moment bevond.

Vervolgens zijn uw verklaringen op het CGVS ook tegenstrijdig gebleken aan uw eerder afgelegde verklaringen bij DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken). Zo verklaart u op het CGVS dat de onbekende persoon, die zijn spullen bij u in bewaring liet en gearresteerd werd door de politie toen hij in het bezit was met explosieven, banden heeft met de taliban (CGVS, p. 14). U zou ook een dreigbrief van de taliban gekregen hebben waarin zij ermee dreigden u te vermoorden (CGVS, p. 12). Het was ook voornamelijk deze dreigbrief van de taliban die u deed beslissen om het land te verlaten, en ook de tweede maal besliste u het land te verlaten nadat de taliban u thuis kwamen zoeken (CGVS, p. 13, 16-17). Het is dan ook opmerkelijk dat u ondanks al deze problemen die u zou gehad hebben met **de taliban**, daarover niets verklaard hebt tijdens uw gehoor bij DVZ. Daar spreekt u immers enkel over een vrees voor de Afghaanse autoriteiten en een vrees voor **de familie** van de gearresteerde man (Vragenlijst CGVS, p. 3). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt verklaart u dat de taliban elkaar zien als broers en zich beschouwen als elkaars familie. Met de echte familie van de gearresteerde man zou u dan weer nooit problemen gekend hebben (CGVS, p. 19). Het is echter niet geloofwaardig dat u, als u daadwerkelijk de taliban zou vrezen, hierover niets zou hebben vermeld bij uw eerste gehoor op DVZ. Daarbij, van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij een duidelijk zicht geeft op alle kernelementen inzake zijn gegronde vrees voor vervolging en dit van in het begin van de asielprocedure. Dit is hier niet gebleken. Een vrees voor een familie of voor de taliban kan immers niet gelijkgesteld worden. U biedt dan ook geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid die de kern van uw asielrelaas raakt. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban dan ook volledig.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u na enkele afgewezen asielaanvragen in Europa besliste om vrijwillig terug te keren naar Afghanistan (CGVS, p. 7). Opmerkelijk is dat u uw familie van deze terugkeer niet op de hoogte hebt gebracht ondanks dat u met hen contact had. U had dus geen enkel idee of het voor u wel veilig zou zijn om terug te keren of niet (CGVS, p. 8). Dat u niet eerst bij uw familie informeerde naar een stand van zaken betreffende de problemen die u stelde te hebben gehad in Afghanistan, problemen waardoor u het land ontvluchtte, ondermijnt de ernst van u gegronde vrees voor vervolging. Ook het feit dat u vrijwillig terugkeerde naar Afghanistan en onmiddellijk vanuit Kabul terugkeerde naar uw dorp ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging (CGVS, p. 8). Zowel de regering als de taliban waren immers al bij u thuis langs geweest, zo beweerde u toch. Door vrijwillig terug te keren naar uw dorp konden zij u dus gemakkelijk terugvinden (CGVS, p. 12-13). Nergens uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u na uw terugkeer nog problemen kende met de Afghaanse overheid (CGVS, p. 16-17). Dit ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw eerdere problemen.

Tot slot verklaart u nog dat uw zoon, na uw aankomst in België, ontvoerd zou zijn door de taliban. Als reden voor zijn ontvoering geeft u aan dat u denkt dat hij ontvoerd werd, omdat uw vader lid was bij "Hezb-i-Islami" en omdat u weggevlucht bent en zij zo hoopten dat u zich zou kenbaar maken als zij

uw zoon zouden ontvoeren (CGVS, p. 18). Deze verklaringen zijn echter louter op vermoedens gebaseerd (CGVS, p. 18). Daarbij, het is echter niet geloofwaardig dat de taliban uw familie na uw eerste vertrek niet gevisieerd zouden hebben, maar na uw tweede vertrek uit Afghanistan ineens wel (CGVS, p. 16). Aan deze ontvoering die mede zou voortvloeien uit de problemen die u eerder met de taliban kende kan dan ook geen geloof worden gehecht.

Uit bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat uw problemen met en uw vrees voor de taliban en de regering in Kunar niet aannemelijk zijn. U komt om die reden niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling.

De aangevoerde documenten vermogen niets aan bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara en de taskara van uw vader kunnen hoogstens dienen als een bewijs voor uw nationaliteit en identiteit. Deze worden echter niet in twijfel getrokken. Ook de documenten die u heeft voorgelegd betreffende uw vrijwillige terugkeer vanuit Frankrijk naar Afghanistan worden verder niet betwist (CGVS, p. 11-12). Tot slot moet worden opgemerkt dat de partijlidkaart van "Hezb-i-Islami" van uw vader en de brief van de taliban enkel bewijswaarde kunnen bezitten als zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet gebleken is. U weet verder ook niet welke functie uw vader had bij "Hezb-i-Islami" of wat hij precies voor hen deed (CGVS, p. 10).

Wat betreft de toekenning van subsidiaire bescherming kan het volgende worden vermeld. Uit uw verklaringen blijkt, hoewel u uit Kunar afkomstig bent, dat u over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt in de stad Kabul. U bent immers een jonge en gezonde man, die in staat is te werken, daar u als zelfstandige winkelier heeft gewerkt in Afghanistan (CGVS, p. 4). Bovendien bent u erin geslaagd om bijna twee jaar zelfstandig in Europa te overleven en te werken alvorens uw terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 7, 9). Ook beschikte u telkens over voldoende financiële middelen om uw reizen naar Europa te financieren. Immers, bij uw eerste vertrek naar Europa telde u 12 000 dollar neer voor uw reis en de tweede maal 10 000 dollar en bovendien bezit u in Afghanistan nog een stuk grond (CGVS, p. 5, 9). Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw problemen met de taliban en de regering houdt het bijgevolg ook geen steek dat u verklaart dat u gevaar zou kunnen lopen in Kabul, omdat daar de regering en de taliban aanwezig zijn (CGVS, p. 17). Vanuit het kader van uw asiëldossier bekeken zijn er bijgevolg dan ook geen aanwijzingen dat een hervestiging naar de stad Kabul in uw geval onredelijk zou zijn. In uw geval dient dan ook de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, meer bepaald in de stad Kabul, te worden beoordeeld. Hierover kan het volgende gezegd worden: Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie

gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt blijkens de titel van het verzoekschrift de schorsing en nietigverklaring van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en de weigering van subsidiaire bescherming.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

2.2. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). *In casu* kan de in het verzoekschrift aangeduide tweede verwerende partij, met name *“De Belgische Staat, meer bepaald de federale regering, vertegenwoordigd door de Eerste Minister, voor wie verder optreedt de Minister van Binnenlandse Zaken”*, niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze de enige verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

3.1.1. Na een theoretische uiteenzetting betreffende de motiveringsplicht, stelt verzoeker met betrekking tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève (hierna: vluchtelingenverdrag), dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat een gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade *in casu* onbestaande is, dat de commissaris-generaal een kennelijke beoordelingsfout maakt waardoor de motivering verkeerd is. Verzoeker citeert de definitie van vluchteling uit het vluchtelingenverdrag, waarna hij de verschillende elementen afzonderlijk bespreekt. Verzoeker meent dat hij in België verblijft en aldus aan de eerste voorwaarde, zich buiten het land van herkomst bevinden, voldoet.

Aangaande de gegronde vrees voor vervolging omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, stelt verzoeker aan deze voorwaarde te voldoen, dat dit kan afgeleid worden uit de feiten waarna hij bondig zijn asielaanvraag herhaalt en wenst op te merken dat ‘het ingaan op een bewaargeving’ een cultureel gebruik vormt, alsook ten stelligste wenst te benadrukken dat hij geenszins de zakenpartner was van de man die werd aangehouden op verdenking van verboden wapendracht en het behoren tot de taliban. Betreffende het motief van de verwerende partij dat het niet geloofwaardig is dat dergelijke explosieven aan een persoon als verzoeker in bewaring zouden worden gegeven daar verzoeker immers geen banden heeft met de taliban, stelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal hierin niet kan worden bijgetreden, dat de recyclagewinkel immers vlakbij de militaire basis lag en hij daarenboven niet gezocht werd of in verband gebracht werd met de taliban of andere tegenstanders van een (militaire) westerse aanwezigheid in Afghanistan en dat net omwille hiervan probleemloos een dergelijk pakket in bewaring aan hem kan gegeven worden daar er zich immers maar een minimaal risico stelt om betrap te worden. Betreffende de autoriteiten, stelt verzoeker

dat hij zich niet durfde te laten zien aan hen, uit vrees om zonder eerlijke bewijsvoering of proces te worden opgesloten of erger, dat het dan ook niet onbekend is dat personen die zelfs nog maar worden verbonden met de taliban hardhandig worden aangepakt. Verzoeker meent verder dat het Commissariaat-generaal onterecht stelde dat het feit dat hij een brief kreeg van de taliban waar in stond dat hij beschouwd werd als verrader omdat hij verantwoordelijk zou zijn voor de arrestatie van de desbetreffende persoon en hij ervoor diende te zorgen dat deze vrijkwam, zo niet zou hij vermoord worden, ongeloofwaardig zou zijn, ondanks de bijgevoegde brief die dit letterlijk stelt, omdat hij dit niet verklaard zou hebben tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker stelt dat hij op verzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans slechts een korte omschrijving van zijn problematiek diende te geven hetgeen vervolgens voor hem werd genoteerd. Hij stelt dat hij getracht heeft een zo goed en kort mogelijk beeld te scheppen van de situatie en er dan ook geen enkele reden is waarom hij zijn vrees voor de taliban, dewelke onomstotelijk blijkt uit de bijgevoegde stukken, niet zou vermelden.

Vervolgens stelt verzoeker dat het voor zich spreekt dat met 'familie' hij alludeerde op de taliban als 'achterban' van de man die hem aanwees als zakenpartner. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal hier nodeloos tracht verwarring te zaaien en door het verdraaien van de feiten tracht tot de ongeloofwaardigheid van zijn verhaal te besluiten. Verzoeker herhaalt dat hij dan ook niet anders kon dan noodgedwongen het land te verlaten, dat hij zowel door de taliban als de overheid werd gezocht en in geen van beide gevallen diende te rekenen op een eerlijk 'proces', dat zijn schuld vaststond omdat hij als 'verdacht' werd bestempeld. Na het herhalen van zijn reisweg, zijn asielpcedures en zijn terugkeer naar Afghanistan, stelt verzoeker dat hij zijn familie hiervan niet op de hoogte bracht en zij hem enkel ten allen prijzen zouden hebben afgeraden om terug te komen naar Afghanistan, dat hij echter dermate ontmoedigd was door de asielsituatie in Europa dat hij toch besloot om terug te keren, in weerwil van de problemen en de wil van zijn familie. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal dan ook geen rekening houdt met de feitelijke situatie wanneer hij stelt dat de terugkeer van verzoeker naar Afghanistan zijn gegronde vrees voor vervolging zou ondermijnen, dat hij immers geen andere mogelijkheid meer zag dan terugkeren naar Afghanistan. Na herhaling van zijn verklaringen omtrent de gebeurtenissen na zijn terugkeer naar Afghanistan, stelt verzoeker dat zijn verklaringen omtrent de ontvoering van zijn zoon, louter op vermoedens gebaseerd zijn volgens het Commissariaat-generaal doch dat hij in het bezit gesteld is van een officiële brief van de taliban dewelke dit bevestigt. Verzoeker verklaart dat zijn vrouw, na de ontvoering onmiddellijk officieel klacht heeft ingediend bij het districtshoofd.

Betreffende de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of willen invoeren, stelt verzoeker dat uit zijn feitenrelaas blijkt dat hij de bescherming van de Afghaanse autoriteiten niet kan invoeren daar hij immers aangemerkt werd als zakenpartner van een persoon (die gearresteerd werd door de autoriteiten) dewelke een pakket in zijn winkel achterliet en dat gelet op de gang van zaken in Afghanistan geen enkel recht op een eerlijk proces wordt gegarandeerd.

3.1.2. Met betrekking tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, stelt verzoeker dat hij een gegronde vrees heeft voor zijn persoonlijke fysieke en morele integriteit, dat hij nooit legaal verblijf had in enig ander land buiten Afghanistan, dat op grond van bovenstaande moet worden besloten dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

3.1.3. Er worden geen nieuwe documenten bij het verzoekschrift gevoegd.

Ter terechtzitting legt verzoeker, volgens zijn verklaringen, volgende stukken neer:

- Dreigbrief van de taliban + vertaling
- Klacht neergelegd bij het districtshuis + vertaling

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 11 januari 2013, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.4.1. Verzoeker stelt ter gelegenheid van zijn verzoekschrift dat 'het ingaan op een bewaargeving' een cultureel gebruik vormt alsook dat hij geenszins de zakenpartner was van de man die werd aangehouden op verdenking van verboden wapendracht en het behoren tot de taliban. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, doch weerlegt noch ontkracht hij hiermee de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen.

3.4.2. Betreffende het motief van de verwerende partij dat het niet geloofwaardig is dat dergelijke explosieven aan een persoon als verzoeker in bewaring zouden worden gegeven daar verzoeker immers geen banden heeft met de taliban, stelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal hierin niet kan worden bijgetreden, dat de recyclagewinkel immers vlakbij de militaire basis lag en hij daarenboven niet gezocht werd of in verband gebracht werd met de taliban of andere tegenstanders van een (militaire) westerse aanwezigheid in Afghanistan en dat net omwille hiervan probleemloos een dergelijk pakket in bewaring aan hem kan gegeven worden daar er zich immers maar een minimaal risico stelt om betrappt te worden. De Raad stelt vast dat verzoekers theorie waarom hij werd uitgekozen om een pakket 'explosieven' in bewaring te houden, een *a posteriori* verklaring betreft die geenszins de motieven van de besteden beslissing kan weerleggen. Zo stelde de commissaris-generaal immers terecht dat verzoekers kennis over de persoon die spullen achterliet bij hem onbestaande is, dat het niet geloofwaardig is dat iemand zijn telefoonnummer zou geven aan een volledig onbekende en zijn spullen in bewaring zou genomen hebben zonder op zijn minst de naam van de persoon te kennen, dat men zich de vraag kan stellen waarom iemand die connecties heeft bij de taliban een volslagen onbekende zou vertrouwen met verboden spullen, dat het in bewaring geven van dergelijk gevoelig materiaal bij een onbekende en mogelijk onbetrouwbaar persoon immers grote risico's inhoudt en men kan veronderstellen dat de taliban hiervoor beroep zal doen op voor hen betrouwbare personen. Zoals gesteld, slaagt verzoeker er niet in deze terechte bevindingen van de commissaris-generaal, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, te weerleggen of ontkrachten door de stelling dat zijn winkel vlakbij een militaire basis lag en hij niet werd gezocht of in verband werd gebracht met de taliban of andere en het in bewaring geven aan hem daardoor een minimaal risico inhoudt betrappt te worden.

3.4.3. Waar verzoeker betreffende de autoriteiten stelt dat hij zich niet durfde te laten zien aan hen, uit vrees om zonder eerlijke bewijsvoering of proces te worden opgesloten of erger, dat het niet onbekend is dat personen die zelfs nog maar worden verbonden met de taliban hardhandig worden aangepakt, weerlegt hij met dergelijke uiteenzetting de motivering van de bestreden beslissing niet waar die aangeeft dat het bevreemdend is dat hij zich niet meer zou herinneren waar hij was, dat een bezoek van de politie bij hem thuis immers een dermate ingrijpende en belangrijke gebeurtenis is waardoor men mag verwachten dat men nog zou weten waar men zich op dat moment bevond. De Raad stelt eveneens vast dat verzoeker verklaarde dat, nadat iemand van zijn dorp hem meldde dat de regering

vermoedde dat hij banden had met de taliban en hij zich beter kon verstoppen, hij zich verstopte en niet veel meer buiten kwam, maar dat wanneer verzoeker dan gevraagd wordt waar hij was op het moment dat de regering bij hem thuis langskwam gewoon antwoordde dat hij op dat uur niet thuis was, dat hij buiten was maar niet juist weet waar of bij wie hij was. De verklaring dat verzoeker zich verstopte en niet veel buiten komt valt niet te rijmen met de verklaring dat hij op dat uur niet thuis maar buiten was en niet juist weet waar of bij wie. Van iemand die zich verstopt en niet veel buiten komt, kan verwacht worden dat hij zich herinnert waar of bij wie hij was op de ogenblikken dat hij toch buitenkomt, zeker indien net op dat ogenblik de 'gevreesde' regering langskomt, wat, zoals de verwerende partij terecht stelt in de bestreden beslissing, een dermate ingrijpende en belangrijke gebeurtenis is waardoor men mag verwachten dat men nog zou weten waar men zich op dat moment bevond.

3.4.4. Verzoeker meent verder dat het Commissariaat-generaal onterecht stelde dat het feit dat hij een brief kreeg van de taliban waarin stond dat hij beschouwd werd als verrader omdat hij verantwoordelijk zou zijn voor de arrestatie van de desbetreffende persoon en hij ervoor diende te zorgen dat hij vrijkwam, zo niet zou hij vermoord worden, ongeloofwaardig zou zijn, ondanks de bijgevoegde brief die dit letterlijk stelt, omdat hij dit niet verklaard zou hebben tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker stelt dat hij op verzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans slechts een korte omschrijving van zijn problematiek diende te geven hetgeen vervolgens voor hem werd genoteerd. Hij stelt dat hij getracht heeft een zo goed en kort mogelijk beeld te scheppen van de situatie en er dan ook geen enkele reden is waarom hij zijn vrees voor de taliban, dewelke onomstotelijk blijkt uit de bijgevoegde stukken, niet zou vermelden.

Dienaangaande wijst de Raad erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. *In casu* wijst de bestreden beslissing er terecht op dat verzoeker verklaarde een dreigbrief van de taliban te hebben gekregen en het voornamelijk deze brief was die hem deed beslissen om het land te verlaten zodat het opmerkelijk is dat verzoeker, ondanks al deze problemen die hij zou gehad hebben met de taliban, daarover niets verklaard zou hebben tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Waar verzoeker nog stelt dat hij zijn verhaal kort moest houden, wijst de Raad erop dat het feit dat het interview voor DVZ korter is dan dat voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, vanaf het eerste interview waarheidsgetrouwe verklaringen dient af te leggen. De duur van het interview is hierbij irrelevant. De duur van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kan de vastgestelde incoherenties niet verschonen. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht te geven van alle elementen of feiten, kon redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat de verklaringen die hij hierin aflegde in overeenstemming zijn met de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor op het CGVS. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken de belangrijkste gebeurtenissen opsomt, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht. Waar verzoeker nog meent dat zijn vrees onomstotelijk blijkt uit de door hem toegevoegde stukken, gaat hij voorbij aan de terechte motivering van de bestreden beslissing dat de brief van de taliban enkel bewijswaarde kan bezitten als deze ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen, wat *in casu*, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, niet het geval is.

3.4.5. Waar verzoeker meent dat het voor zich spreekt dat met 'familie' hij alludeerde op de taliban als 'achterban' van de man die hem aanwees als zakenpartner en meent dat het Commissariaat-generaal hier nodeloos tracht verwarring te zaaien en door het verdraaien van de feiten tracht tot de ongeloofwaardigheid van zijn verhaal te besluiten, herhaalt hij in wezen zijn verklaringen dienaangaande zoals naar voren gebracht in het gehoorverslag van 7 november 2012. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal deze verklaring in rekening nam, doch oordeelde dat *'Het dan ook opmerkelijk (is) dat u ondanks al deze problemen die u zou gehad hebben met de taliban, daarover niets verklaard hebt tijdens uw gehoor bij DVZ. Daar spreekt u immers enkel over een vrees voor de Afghaanse autoriteiten en een vrees voor de familie van de gearresteerde man (Vragenlijst CGVS, p. 3). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt verklaart u dat de taliban elkaar zien als broers en zich beschouwen als elkaars familie. Met de echte familie van de gearresteerde man zou u dan weer nooit problemen gekend hebben (CGVS, p. 19). Het is echter niet geloofwaardig dat u, als u daadwerkelijk de taliban zou vrezen, hierover niets zou hebben vermeld bij uw eerste gehoor op DVZ. Daarbij, van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij een duidelijk zicht geeft op alle kernelementen inzake zijn*

gegronde vrees voor vervolging en dit van in het begin van de asielprocedure. Dit is hier niet gebleken. Een vrees voor een familie of voor de taliban kan immers niet gelijkgesteld worden. U biedt dan ook geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid die de kern van uw asielrelaas raakt. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban dan ook volledig.’ Uit geen enkel element uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker met zijn verklaring ter gelegenheid van het gehoor op de Dient Vreemdelingenzaken met de term ‘familie’ alludeerde op de taliban als ‘achterban’. Verzoeker slaagt er niet in de pertinente motieven van de bestreden beslissing dienaangaande te weerleggen.

In zoverre verzoeker zou menen dat de gegevens op de Dienst Vreemdelingenzaken niet correct werden genoteerd, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de vragenlijst waarin verzoeker een kort overzicht diende te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, aan verzoeker werd voorgelezen in het Pashtou en door verzoeker werd ondertekend. Nergens blijkt dat verzoeker het niet eens was met de neergeschreven tekst die werd opgesteld op basis van zijn gezegden en die hem nadien werd voorgelezen. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat zijn gezegden verkeerd zouden zijn genoteerd op de Dienst Vreemdelingenzaken.

3.4.6. In zoverre verzoeker stelt dat hij niet anders kon dan noodgedwongen het land te verlaten, dat hij zowel door de taliban als de overheid werd gezocht en in geen van beide gevallen diende te rekenen op een eerlijk ‘proces’, dat zijn schuld vaststond omdat hij als ‘verdacht’ werd bestempeld, beperkt hij zich opnieuw tot een bondige herhaling van zijn asielrelaas, doch daarmee de bevindingen van de commissaris-generaal niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

3.4.7. Waar verzoeker betreffende het feit dat hij zijn familie niet op de hoogte bracht van zijn terugkeer, poneert dat zij hem enkel ten allen tijden zouden hebben afgeraden om terug te komen naar Afghanistan, herhaalt hij ook hier in wezen zijn verklaringen zoals naar voren gebracht tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal (gehoorverslag CGVS, p. 8) doch weerlegt hiermee de pertinente motieven van de bestreden beslissing die stellen dat *‘Opmerkelijk is dat u uw familie van deze terugkeer niet op de hoogte hebt gebracht ondanks dat u met hen contact had. U had dus geen enkel idee of het voor u wel veilig zou zijn om terug te keren of niet (CGVS, p. 8). Dat u niet eerst bij uw familie informeerde naar een stand van zaken betreffende de problemen die u stelde te hebben gehad in Afghanistan, problemen waardoor u het land ontvluchtte, ondermijnt de ernst van u gegronde vrees voor vervolging’* niet.

Waar verzoeker nog voorhoudt dat het Commissariaat-generaal geen rekening houdt met de feitelijke situatie, namelijk dat hij ontmoedigd was door de asielsituatie in Europa en hij besloot terug te keren in weerwil van zijn problemen en de wil van zijn familie, wanneer hij stelt dat de terugkeer van verzoeker naar Afghanistan zijn gegronde vrees voor vervolging zou ondermijnen en herhaalt dat hij geen andere mogelijkheid meer zag dan terugkeren, slaagt hij er opnieuw niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De commissaris-generaal motiveerde immers terecht dat het feit dat verzoeker vrijwillig terugkeerde naar Afghanistan en onmiddellijk vanuit Kabul terugkeerde naar zijn dorp de ernst en geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging ondermijnt, dat verzoeker immers verklaarde dat zowel de regering als de taliban bij hem thuis zijn langs geweest en zij verzoeker, doordat hij vrijwillig naar zijn dorp was teruggekeerd, gemakkelijk konden terugvinden. Verzoeker weerlegt deze motieven niet.

3.4.8. In zoverre verzoeker, na herhaling van zijn verklaringen omtrent de gebeurtenissen na zijn terugkeer naar Afghanistan, stelt dat hij in het bezit gesteld is van een officiële brief van de taliban dewelke de ontvoering bevestigt en dat zijn vrouw, na de ontvoering onmiddellijk officieel klacht heeft ingediend bij het districthoofd, dat hij beide documenten zal bijbrengen met bijgevoegde vertaling, wat ook geschiedde ter gelegenheid van de terechtzitting van 17 mei 2013, wijst de Raad erop dat de documenten die ter staving van de ontvoering van verzoekers zoon - waaraan door de commissaris-generaal geen geloof wordt gehecht - worden neergelegd, niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. De documenten worden dan ook overeenkomstig artikel 8 PR RvV niet in aanmerking genomen. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker er niet in slaagt de motivering van de commissaris-generaal betreffende de ontvoering van verzoekers zoon door de taliban, met name *‘Daarbij, het is echter niet geloofwaardig dat de taliban uw familie na uw eerste vertrek niet geviseerd zouden hebben, maar na uw tweede vertrek uit Afghanistan ineens wel (CGVS, p. 16). Aan deze ontvoering die mede zou voortvloeien uit de problemen die u eerder met de taliban kende kan dan ook geen geloof worden gehecht.’* te weerleggen.

3.5. Uit zijn verweer blijkt aldus dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Immers, in wezen komt verzoeker niet verder dan het herhalen en het bevestigen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en veronderstellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen en conclusies van de commissaris-generaal doch daarmee deze bevindingen en conclusies niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing weergegeven motieven volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers vervolgingsrelaas.

3.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielaanvraagrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.7. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas komt verzoeker niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus en kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt dat, hoewel verzoeker uit Kunar afkomstig is, hij over een reëel binnenlands vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Verzoeker brengt verder ook niets in tegen de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Kabul in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, zodat de Raad de conclusie van de commissaris-generaal op basis van de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 18, Landeninformatie, SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012 en SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) beaamt.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.9. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.10. Gelet op het voorgaande weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt. De beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd. Verzoeker toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER